

Sygn. akt X P 886/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Ławnicy: Teresa Guźniczak-Tworzydło, Bożena Sawicka-Woźniak

Protokolant: Ewa Komnata

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017r. we Wrocławiu

przy udziale -

sprawy z powództwa: M. P.

przeciwko (...) z.o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda M. P. na rzecz strony pozwanej (...) z.o.o. z siedzibą w W. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

III. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.132 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w postaci wynagrodzenia biegłego tłumacza przysięgłego języka niemieckiego poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa;

IV. pozostałe koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z 6 października 2015 r. (data prezentaty) skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., powód M. P., wniósł odwołanie od rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem i domagał się zasądzenia od strony pozwanej 37.500,00 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione i niezgodne z prawem wypowiedzenie stosunku pracy oraz zasądzenia od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, wraz z ewentualnymi kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania, powód podniósł, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W dniu 29 września 2015 r. zostało wręczone mu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę, jako przyczynę wskazując względy gospodarcze, tj. niewystarczająca obecnie ilość zleceń i likwidacji zakładu pracy we W., co wiąże się z likwidacją jego stanowiska pracy.

W ocenie powoda wskazane przyczyny są nierzeczywiste, nieprawdziwe, niekonkretne, a nadto podane są w sposób niejasny i niezrozumiały. Nie wyjaśnia bowiem co oznacza sformułowanie niewystarczająca obecnie ilość zleceń, która nigdy nie była uzależniona od jego stanowiska pracy oraz nie wyjaśnia stwierdzenia likwidacji zakładu pracy we W. –

nie podaje żadnych okoliczności oraz terminów. Powód wskazał, że nie została wypowiedziana żadna z umów najmu pomieszczeń, ani nie rozwiązano umowy z żadnym z pozostałych pracowników. Należy więc domniemywać, że zakład nie będzie likwidowany. W ocenie powoda, istnieje duże prawdopodobieństwo, że nie zamierza się wcale zlikwidować jego stanowiska pracy, o czym świadczy fakt zatrudnienia nowego pracownika, któremu zostały przekazane jego narzędzia pracy.

Powód wskazał również, że w złożonym mu oświadczeniu brak jest również jednoznacznego oznaczenia osoby je podpisującej. W związku z czym nie wiadomo, czy podpisała jej osoba upoważniona do reprezentowania spółki (k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, że na dzień rozwiązania z powodem umowy o pracę, poza powodem zatrudniała jeszcze osobę na stanowisku geologa. Umowa o pracę z tym pracownikiem została rozwiązana z dniem 6 stycznia 2016 r. za porozumieniem stron. W ostatnich miesiącach zatrudnienia osoba ta zajmowała się przede wszystkim wsparciem przy zakończeniu działalności w biurze we W.. Z uwagi na zwolnienie powoda w okresie wypowiedzenia z obowiązku świadczenia pracy, okoliczności te mogły być mu nieznane. Strona pozwana podkreśliła, że rozwiązała wszystkie umowy związane z funkcjonowaniem biura we W..

Wypowiedzenie umowy o pracę zostało podpisane i osobiście wręczone powodowi przez prezesa zarządu spółki, który podczas jego wręczania wyjaśnił powołane przyczyny. Powód został poinformowany o likwidacji biura, przyczynach podjęcia tej decyzji i dalszych planach w zakresie prowadzenia działalności spółki w Polsce. Na dzień złożenia wypowiedzenia praktycznie nie było zleceń do realizacji. Na chwilę obecną nie prowadzi się działalności w zakresie doradztwa inżynierskiego. Stanowisko powoda zostało zlikwidowane i nie planuje się zatrudnić innych osób z wykształceniem powoda. Z tego powodu nie zaproponowano mu zmiany miejsca pracy ani żadnej innej formy współpracy. Odnośnie zatrudnienia nowego pracownika, strona pozwana zarzuciła, że z pracownikiem tym została zawarta umowa o dzieło, której celem było zakończenie działalności spółki we W..

W trakcie 5-cio letniego zatrudnienia powoda, zrealizowano jedynie niewielką ilość zleceń i wykazywano coraz większe straty związane z prowadzoną sprzedażą. Ten stan rzeczy nie mógł być dłużej utrzymywany (k. 26-31).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód M. P., w okresie od 1 marca 2010 r. do 31 grudnia 2015 r. był zatrudniony u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku projektanta-konstruktor-inspektora nadzoru, kierownika projektów. Miejsce świadczenia pracy powoda znajdowało się we W. przy ul. (...).

Pismem z 29 września 2015 r. wręczonym powodowi tego samego dnia, strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31 grudnia 2015 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano względy ekonomiczne, tj. z powodu nie wystarczającej obecnie ilości zleceń i likwidacji zakładu pracy we W., w związku z powyższym stanowisko pracy powoda jest likwidowane.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

W 2015 r. w biurze we W. były zatrudnione trzy osoby: powód, do którego obowiązków należało kierowanie biurem we W. i nadzór merytoryczny nad pracownikami oraz prowadzonymi projektami oraz A. B. (1) i D. P. – oboje na stanowisku geologa, którzy zajmowali się wykonywaniem prac projektowych (dokumentacji geologicznej) i wykonawczych (nadzoru nad wierceniami) oraz pozyskiwaniem zleceń w obu zakresach i w pozostałym zakresie działalności strony pozwanej, jak również braniem udziału w przetargach na w/w prace i koordynacją realizacji prac.

W ostatnich trzech latach spółka przyniosła stratę na łączną kwotę około 1 miliona złotych. Z uwagi na niewystarczającą ilość zleceń i nierentowność, podjęto decyzję o przeprowadzeniu reorganizacji. Zamknięto biuro we W. i postanowiono przenieść je do W.. W tym celu, pod koniec 2015 r. strona pozwana zawarła z S. W. umowę o dzieło, w ramach której miał on nadzorować przeniesienie biura z W. do W. i zatroszczyć się o likwidację działalności we W..

Z dniem 30 września 2015 r. uległa rozwiązaniu w trybie wypowiedzenia złożonego przez pracownika umowa o pracę z D. P.. Natomiast z dniem 6 stycznia 2016 r. uległa rozwiązaniu w trybie porozumienia stron umowa o pracę z A. B. (1).

Oświadczeniem z 4 września 2015 r. strona pozwana wypowiedziała ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2015 r. umowę najmu pomieszczeń biurowych położonych we W. przy ul. (...).

W związku z przeniesieniem biura do W. została równocześnie zakończona dotychczasowa działalność operacyjna. W W. miała być natomiast prowadzona działalność zmierzająca do znalezienia działającej w branży firmy polskiej, którą można będzie wykupić. Od 1 stycznia 2016 r. strona pozwana zatrudniła do biura w W. na umowę o pracę, na stanowisko kierownika biura S. W.. Nie posiada on wykształcenia inżynierskiego ani nie jest geologiem, z wykształcenia jest tłumaczem języka niemieckiego. Do zakresu jego obowiązków należało w szczególności reprezentowanie strony pozwanej w Polsce na podstawie prokury, poszukiwanie odpowiednich przedsiębiorstw w celu przejęcia ich działalności operacyjnej w Polsce, łącznie z wstępnym negocjowaniem warunków i ceny, wsparcie organizacyjne przedsiębiorstw strony pozwanej przy realizacji projektów w Polsce, pozyskiwanie zleceń w Polsce oraz pozyskiwanie zleceń od polskich przedsiębiorstw podejmujących lub rozwijających działalność za granicą. Prokura samoistna została mu udzielona w celu możliwości prowadzenia działalności administracyjnej w W., np. odbieraniem poczty, dokończeniem likwidacji biura we W..

Biuro w W. nie prowadzi już działalności operacyjnej i nie szuka aktywnie klientów. Jeżeli pojawiają się jakieś zlecenia, to wpływają one od dawnych klientów i są realizowane we współpracy z podwykonawcami, którzy wykonują praktycznie całą pracę za biuro. W biurze w W. zatrudniony jest tylko S. W.. Biuro cały czas generuje straty, gdyż nie prowadzi działalności operacyjnej, ale po udanym zakupie polskiej firmy są rokowania, że sytuacja się ustabilizuje.

Dowód:

- Zeznania świadka S. W. złożone 11.10.2016 r. przed SR dla Warszawy-Śródmieścia – karta 135-143,
- Zeznania świadka A. B. (1) złożone 03.07.2017 r. przez Sądem Okręgowym F. W. – tłumaczenie karta 289-292,
- Zeznania świadka K. R. złożone 08.08.2017 r. przez Sądem Rejonowym Rheinberg – tłumaczenie karta 340-342,
- Wyjaśnienia przesłuchanego w char. strony pozwanej A. B. (2) złożone 26.06.2017 r. przez Sądem Rejonowym Dillingen a.d. D. – tłumaczenie karta 293-298,
- Kserokopie świadectw pracy – karta 35, 68,
- Kserokopia opisu stanowisk pracy – karta 69-70.
- Kserokopia umowy o pracę z S. W. – karta 71-80,
- Uwierzytelniona kserokopia umowy najmu nr (...) oraz oświadczenia z 04.09.2015 r. o jej wypowiedzeniu – karta 32-34,
- Kserokopia dyplomów S. W. – karta 81,
- Kserokopia raportu z bieżącej działalności – karta 83,
- Kserokopia bilansu spółki – karta 84-86,

- Wydruk korespondencji e-mail – karta 184-186.

Wypowiedzenie umowy o pracę zostało podpisane i wręczone powodowi przez prezesa zarządu A. B. (2) w obecności K. R.. Sytuacja finansowa strony pozwanej była znana powodowi na bieżąco, gdyż było to przedstawiane mu na licznych wcześniejszych spotkaniach.

W dniu 2 października 2015 r. powód przekazał A. B. (1) dwa laptopy, telefon komórkowy, kartę sim, dokumentację dotyczącą spółki, samochód, komplet kluczy do biura oraz posiadaną gotówkę. Narzędzia te służą aktualnie S. W..

Dowód:

- Zeznania świadka S. W. złożone 11.10.2016 r. przed SR dla Warszawy-Śródmieścia – karta 135-143,
- Zeznania świadka A. B. (1) złożone 03.07.2017 r. przez Sądem Okręgowym F. W. – tłumaczenie karta 289-292,
- Wyjaśnienia przesłuchanego w char. strony pozwanej A. B. (2) złożone 26.06.2017 r. przez Sądem Rejonowym Dillingen a.d. D. – tłumaczenie karta 293-298,
- Kserokopia protokołu odbioru z 02.10. (...). – karta 56.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 12.500,00 zł brutto.

Dowód:

- Zaświadczenie o zarobkach – karta 44.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo jako nieuzasadnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 45 § 1 k.p. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie, zmierzać więc miało, do jednoznacznego ustalenia, czy strona pozwana dokonując wypowiedzenia umowy o pracę, uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc spełniała wymogi formalne (np. konsultacji związkowych, formy pisemnej, podania przyczyny wypowiedzenia), a podana przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista i prawdziwa.

Wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony w trybie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. jest zwykłym sposobem rozwiązywania umowy o pracę, a pracodawca ma prawo do stosowania takiej polityki kadrowej, która zapewni prawidłową realizację zadań. Prawo wypowiedzania umów o pracę zawieranych na czas nieokreślony ograniczone jest jednak klauzulą generalną, w myśl której każde wypowiedzenie tego rodzaju umowy musi zawierać uzasadnienie merytoryczne. Zgodnie z przepisem art. 30 § 4 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy zawartej na czas nieokreślony powinno zatem zawierać przyczynę dokonania tego rodzaju czynności prawnej, przy czym przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista. Przyczyna ta jednak nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości, albowiem jak już wskazano, wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy (patrz wyrok SN z 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNP 1998/20/598).

Zgodnie z wykładnią Sądu Najwyższego, zawartą między innymi w wyroku z dnia 10 maja 2000 r. (I PKN 641/99 OSNP 2001/20/618, Pr.Pracy 2001/1/33) „naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika”. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, iż przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r. (I PKN 315/97 OSNP 1998/17/501), „ma umożliwić mu, dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy

w związku z tym, zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści (odszkodowania lub przywrócenia do pracy)”.

Sąd dokonując zasadności wypowiedzenia i jego zgodności z prawem zobligowany jest do jego kontroli w kontekście przyczyn powołanych w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę (zob. wyrok SN z 1 lutego 2000r., I PKN 496/98; wyrok SN z 19 lutego 1999r., I PKN 571/98; wyrok SN z 10 listopada 1998r., I PKN 434/98). Pracodawca nie może zatem je uzupełniać, ani powoływać się na inne przyczyny niż wskazane, po złożeniu pracownikowi oświadczenia woli (zob. wyrok SN z 19 lutego 1999r., I PKN 571/98; wyrok SN z 10 listopada 1998r., I PKN 423/98). Oznacza to, że przyczyny podane w wypowiedzeniu pracownikowi umowy o pracę, określają granice jego sądowej kontroli.

Jak wynika z treści oświadczenia woli strony pozwanej z 29 września 2015 r., przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę były względy ekonomiczne, tj. nie wystarczająca obecnie ilość zleceń i likwidacja zakładu pracy we W., w związku z powyższym stanowisko pracy powoda zostało likwidowane.

Ciężar dowodu w zakresie wykazania prawdziwości wskazanych przyczyn spoczywał na stronie pozwanej.

W tym miejscu należy wskazać, że w orzecznictwie sądowym, ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym, kontroli Sądu pracy nie podlega ocena zasadności przyjętej przez pracodawcę decyzji o zmianie struktury organizacyjnej zakładu pracy w celu racjonalizacji zatrudnienia pracowników, gdyż decyzje w tym przedmiocie należą do sfery organizacyjnej pracodawcy i dlatego nie podlegają one kontroli w sporze o bezzasadność wypowiedzenia, lecz tylko ocena słuszności przyjętych kryteriów doboru pracowników na stanowiska pracy i kwalifikowania pracowników do zwolnienia z pracy (por. zwłaszcza tezę IX uchwały Pełnego Składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r. III PZP 10/85, OSNCP 1985/11/164; wyrok SN z 27 listopada 1997 r., I PKN 401/97, OSNP 1998/18/542; również wyrok SN z 27 lutego 1997r., I PKN 20/97, OSNP 1997/21/417). Konieczność pozostawienia zakładowi pracy stosownej swobody decyzji wynika bowiem z faktu, że bez niej realizacja polityki kadrowej byłaby nadmiernie utrudniona, a wręcz niemożliwa. Z tego też względu, ocenie Sądu nie podlegała zasadność przeprowadzanych zmian.

Nadto, likwidacja stanowiska pracy stanowi rzeczywistą przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, jeżeli decyzja o likwidacji jest na tyle zaawansowana realizacyjnie, że nie ma wątpliwości, co do jej wykonania (wyrok SN z dnia 12 grudnia 2001 r. I PKN 733/2000, OSNAPiUS 2002/12/10). W tym kontekście, warto również przywołać stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 1998 r., zgodnie z którym „dla uznania zasadności wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę na skutek zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych nie jest wymagane uprzednie wprowadzenie zmian w regulaminie i schemacie organizacji zakładu pracy” (I PKN 393/98, OSNP 1999/23/746, OSNP-wkł. 1999/3/7, (...)).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że doszło do faktycznej likwidacji biura we W. i likwidacji stanowiska pracy powoda. Wbrew twierdzeniom powoda, biuro we W. zostało zlikwidowane. Jednoznacznie potwierdzają to zeznania świadków oraz dowody z dokumentów w szczególności pisma wypowiadającego umowę najmu, jak również odpis KRS wskazujący, że siedziba spółki nie znajduje się już we W. lecz w W.. Jednocześnie materiał dowodowy wykazał, że spółka generowała znaczne straty, które w ostatnich trzech latach wyniosły łącznie około 1 miliona złotych. Dotychczasowa działalność skierowana na płaszczyznę operacyjną – wykonywanie prac projektowych (dokumentacje geologiczne) i wykonawczych (wiertniczych), nie przynosiła spodziewanych efektów. Pozyskane zlecenia i kontrakty były znikome i w żaden sposób nie gwarantowały zbilansowania kosztów i nie było praktycznie żadnej perspektywy, aby w najbliższej przyszłości miało to ulec zmianie. Stąd zarząd spółki podjął decyzje zakończeniu dotychczasowej działalności operacyjnej i zlikwidowaniu oddziału we W. oraz przeniesieniu siedziby spółki do W., gdzie skupiono się na działaniach mających na celu znalezienie działającej w branży firmy polskiej, którą można będzie wykupić.

Z tych właśnie względów stanowisko powoda, podobnie jak pracowników zatrudnionych w biurze we W. na stanowisku geologa, zostało zlikwidowane. Wbrew jego twierdzeniom nie doszło bowiem do przejścia jego obowiązków przez

S. W., który został zatrudniony od 1 stycznia 2016 r. w biurze w W., na stanowisku kierownika biura. Należy wskazać, że nie jest tutaj istotna nazwa samego stanowiska pracy, lecz zakres wykonywanych czynności. Z dokonanych ustaleń wynika, że powód zajmował się nie tylko zarządzaniem biurem, ale przede wszystkim wsparciem działalności operacyjnej, tj. poszukiwaniem kontrahentów w zakresie świadczonych usług i nadzorem nad merytoryczną pracą operacyjną podległych mu pracowników – geologów. Tym czasem S. W. wprawdzie również kieruje pracą biura, jednakże nie prowadzi on już działalności operacyjnej, tak jak miało to miejsce we W., lecz skupia się na poszukiwaniu działającej w branży firmy polskiej, którą strona pozwana mogłaby przejąć. Należy zwrócić uwagę, że powód ma odpowiednie wykształcenie techniczne do prowadzenia biura we W. nakierowanego na działalność operacyjną. Tymczasem S. W. nie posiada takiego wykształcenia, gdyż na obecnym etapie rozwoju spółki nie jest ono potrzebne. Nie powinno zatem ulegać wątpliwości, że dotychczasowe obowiązki powoda w zakresie działalności operacyjnej zostały wygaszone. Natomiast to, że S. W., podobnie jak powód, prowadzi również działalność administracyjną biura w W. jest naturalną aspektem związanym z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Ktoś musi przecież załatwiać sprawy administracyjne. Obowiązki te nie stanowią jednak podstawy jego zatrudnienia lecz są logiczną konsekwencją utrzymywania biura.

Postępowanie dowodowe wykazało wprawdzie, że po przeniesieniu biura do W., strona pozwana prowadziła pewne zadania operacyjne. Wynikało to jednak nie z tego, że podejmowano czynności mające na celu poszukiwanie nowych zleceń lecz z kontynuacji współpracy z dotychczasowymi kontrahentami i jeżeli już pojawiają się jakieś zlecenia to realizowane są one we współpracy z podwykonawcami, którzy wykonują praktycznie całą pracę za biuro. Ta sfera działalności jest stopniowo wygaszana; są to sprawy jednostkowe, nie mające żadnego wpływu na sytuację ekonomiczną strony pozwanej, która legła u podstaw dokonanej reorganizacji, jak również kierunek przyjętej strategii gospodarczej.

W ocenie Sądu bezzasadny jest natomiast zarzut powoda odnośnie ogólnikowości i niekonkretności wskazanej przyczyny. Podanie przyczyny przez pracodawcę nie oznacza bowiem jej drobiazgowego i szczegółowego opisywania. Z treści oświadczenia woli wręczonego powodowi wynika natomiast, że przyczyna likwidacji stanowiska pracy były względy ekonomiczne – niewystarczająca ilość zleceń. Ponadto, z zeznań A. B. (2) oraz J. R. wynika, że w trakcie wręczania powodowi wypowiedzenia umowy o pracę, zostały mu wyjaśnione okoliczności podjętej decyzji. Poza tym powód już wcześniej na spotkaniach z prezesem zarządu spółki był informowany o sytuacji finansowej spółki i ewentualnych zamiarach reorganizacyjnych. Trudno więc w tych okolicznościach przyjąć, że nie miał on świadomości faktycznych przyczyn rozwiązania stosunku pracy.

Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda oświadczenie zostało podpisane przez osobę uprawnioną – prezesa zarządu spółki A. B. (2), który osobiście wręczał mu owe pismo.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd ustalił zarówno w oparciu o osobowe źródła dowodowe, jak i dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd pominął jednak dowód z wydruków profilu S. W. przede wszystkim dlatego, że były to dokumenty prywatne sporządzane przez samego S. W., na treść których strona pozwana nie miała żadnego wpływu. Ponadto ich treść nie została w żaden sposób potwierdzona przez przesłuchanych w toku postępowania świadków, jak również wyjaśnień prezesa zarządu.

Oceny zeznań świadka oraz stron, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu, za wiarygodne należało uznać zeznania przesłuchiwanego świadka, gdyż, spójnie korespondowały ze sobą oraz z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Świadkowie potwierdzają, że wraz ze zlikwidowaniem biura we W., uległy likwidacji dotychczasowe zadania operacyjne. Natomiast biuro w W. nie jest ukierunkowane na prowadzenie prac projektowych i wykonawczych i nie prowadzi w tym zakresie żadnych działań mających na celu pozyskiwanie nowych zleceń.

Sąd uznał za wiarygodne również wyjaśnienia prezesa zarządu A. B. (2), które spójnie i logicznie korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Jego wyjaśnienia są przekonujące, wynikające nie tylko z zasad logicznego rozumowania ale również doświadczenia życiowego.

Sąd pominął natomiast dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, gdyż nie stawiał się on na rozprawę w dniu 22 listopada 2017 r., na którą został prawidłowo wezwany celem przesłuchania pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa (k. 330) i przed zamknięciem rozprawy w żaden sposób nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Należy podkreślić, że wezwanie zawierało pouczenie, że w przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa dowód z jego przesłuchania zostanie pominięty. Natomiast w myśl art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy, Sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Dlatego Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, którego kulminacją miało być przesłuchanie powoda, nie mając żadnej wiedzy, na temat przyczyn jego nieobecności, nie miał podstaw do ewentualnego jej odroczenia (art. 214 § 1 k.p.c.). Rozprawa była wyznaczona na godz. 12:00 i w ocenie Sądu, nic nie stało na przeszkodzie, aby powód skontaktował się telefonicznie z sekretariatem Sądu (nr. tel. wskazany był w wezwaniu na rozprawę) i poinformował o istniejącej przeszkodzie uniemożliwiającej mu stawiennictwo na rozprawę.

W późniejszym czasie powód podjął starania aby usprawiedliwić swoją nieobecność, jednakże nastąpiło to już po zamknięciu rozprawy i wydaniu w sprawie wyroku, co nie mogło mieć wpływu na przebieg postępowania i było działaniem dalece spóźnionym. Poza tym należy zwrócić uwagę że zaświadczenie od lekarza sądowego, na które powołuje się powód, choć swoim zakresem obejmuje dzień 22 listopada 2017 r., jednak zostało wydane następnego dnia, tj. 23 listopada 2017 r., a więc dzień po wydaniu wyroku. Dopiero wtedy bowiem powód udał się do lekarza sądowego.

Mając na uwadze przeprowadzone powyżej rozważania należało uznać, że powództwo było bezzasadne, o **czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.**

Orzeczenie o kosztach **w punkcie II sentencji wyroku**, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Natomiast w myśl art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednakże nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, która wygrała powództwo w całości, były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), wynosiło 60,00 zł. Określona stawka ma zastosowanie z uwagi na treść normy przejściowej, wyrażonej w art. 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.).

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 97 w zw. z art. 113 § 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), nałożył na powoda jako stronę przegrywającą obowiązek pokrycia dalszych kosztów postępowania w postaci poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów wynagrodzenia biegłego tłumacza. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania dobrodziejstwa art.102 kpc, powód zainicjował postępowanie na skutek którego konieczne było przesłuchanie kilku świadków i strony w trybie pomocy sądowej poza granicami kraju, a przegrywając proces nie wskazał żadnych podstaw uzasadniających nieobciążenie go w części lub całości kosztami postępowania.

W punkcie IV sentencji wyroku pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o

kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – natomiast powód, który proces przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.